

David Kühnmund

SMĚLÁ ÚSTA

SMĚLÁ ÚSTA

David Kühnmund

Kdo jsem

(0:44, 1.4.2004)

a co zde pohledávám
jsem člověk, kluk alespoň
se to říká
chodím,
fotím,
zpívám,
však když se na sebe podívám
vidím velkou propast
chodím pražskými ulicemi
a cítím své předky
jsem člověk s předsudky
tolik bolesti, kolik smutků
tolik špatnejch skutků
kolik ještě kádrovejch posudků
ještě si vyslechnu
ještě než se otočíš
a řekneš mi, „už tě nechci vidět“
ještě než položíš hlavu na moje studené rameno
ještě než položíš květiny na můj hrob
a pokorně se pomodlíš
ještě než celej svět se mnou obletíš
jsem k ničemu, zase jsem zaspal

a propásl schůzku
vím a neznám nic
jen bolest, samotu, zklamání,
nepochopení, ostudu
a neuchopení osudu
do vlastních rukou
z hlavou jak prasklý
škopek
jsem zůstal zasažený
umučený prosáklý
naivitou
kouřím další cigáro, které mi nechutná
jen to uchopit
a někam to zahodit
utíkat už se mi nechce
jsem plný energie,
která krouží jen kolem mne
chci dobýt svůj ráj
jako Kryštof Kolumbus
objevil Ameriku
chci najít sám sebe
se zavázaným šátkem
přes oči to však nelze
chci se zase smát
chci najít v duši
svůj ráj.